

Η αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη δεν αναχαιτίζεται!

Για άλλη μια φορά, το κράτος-τρομοκράτης του Ισραήλ επιβεβαιώνει το βάρβαρο πρόσωπό του. Η νέα επιχείρηση αναχαίτισης του **Στολίσκου της Ελευθερίας** στα διεθνή ύδατα αποτελεί μια ακόμη πράξη πειρατείας και ωμής παραβίασης κάθε έννοιας διεθνούς δικαίου. Η προσπάθεια των ακτιβιστών να σπάσουν τον δολοφονικό αποκλεισμό της Γάζας και να μεταφέρουν ανθρωπιστική βοήθεια σε έναν λαό που λιμοκτονεί, βρίσκει για ακόμη μια φορά μπροστά της τα όπλα της κατοχής. Το Ισραήλ δεν φοβάται τα πλοία, φοβάται την παγκόσμια κραυγή αλληλεγγύης που αρνείται να σιωπήσει μπροστά στη γενοκτονία.

Την ίδια στιγμή, η στάση των ελληνικών αρχών προκαλεί οργή. Το ελληνικό λιμενικό, αντί να σπεύσει να προστατεύσει τους ναυαγούς και να διασφαλίσει την ελεύθερη ναυσιπλοΐα απέναντι στην ισραηλινή επιθετικότητα, παραμένει προκλητικά άπραγο, λειτουργώντας ως τροχονόμος των συμφερόντων του Ισραήλ στην περιοχή. Η σιωπή και η απραξία του Λιμενικού Σώματος μπροστά στην κατάληψη των πλοίων είναι η πιο τρανή απόδειξη της πλήρους ευθυγράμμισης της ελληνικής κυβέρνησης με τους δολοφόνους του παλαιστινιακού λαού.

Ως Κόκκινο Νήμα καταδικάζουμε απερίφραστα την επίθεση στον Στολίσκο και τη συνένοχη στάση του ελληνικού κράτους. Στεκόμαστε αταλάντευτα στο πλευρό των αγωνιστών και του παλαιστινιακού λαού. Η τρομοκρατία δεν θα περάσει. Ο αποκλεισμός της Γάζας πρέπει να σπάσει τώρα. Οι λαοί όλης της γης είναι η μόνη δύναμη που μπορεί να επιβάλει το δίκαιο.

Καλούμε στη σημερινή συγκέντρωση στις 6 μ.μ. στο Υπουργείο Εξωτερικών.

Λευτεριά στην Παλαιστίνη!

Πολιτική Οργάνωση “Κόκκινο Νήμα”

Ο Όρμπαν κατέρρευσε. Πανηγυρισμοί – προειδοποιήσεις – ερωτήματα

του Μάριου Αυγουστάτου

Μετά από δεκαέξι χρόνια σκοταδισμού, αυταρχισμού και ταξικής μονομέρειας, ο Βίκτορ Όρμπαν γκρεμίστηκε από τον «θρόνο» του. Οι δρόμοι της Βουδαπέστης πλημμύρισαν από ανθρώπους, βλέποντας το τέλος ενός καθεστώτος που μετέτρεψε την Ουγγαρία σε ένα αντιδραστικό εργαστήριο. Όμως, καθώς η σκόνη της πτώσης κατακάθεται, η εργατική τάξη και η Αριστερά δεν έχουν την πολυτέλεια του εφησυχασμού. Η ήττα του Όρμπαν είναι μια νίκη της λαϊκής οργής, αλλά μήπως ο διάδοχος που προβάλλει στον ορίζοντα δεν είναι τίποτα άλλο από το «Plan B» του συστήματος;

Η πτώση του Όρμπαν δεν είναι ένα τοπικό γεγονός, είναι ένα ηχηρό χαστούκι στην ακροδεξιά «Διεθνή». Από τον Ντόναλντ Τραμπ και τον Τζ. Ντ. Βανς στις ΗΠΑ, μέχρι τον Νάιτζελ Φάρατζ και τον Μπενιαμίν Νετανιάχου, οι αρχιτέκτονες του μίσους είδαν το αγαπημένο τους παιδί να καταρρέει. Η αποτυχία της παρέμβασης Βανς και Ρούμπιο που πήγαν στη Βουδαπέστη για να τον στηρίξουν, αποδεικνύει ότι η λαϊκή αγανάκτηση μπορεί να τσακίσει ακόμα και τους πιο ισχυρούς μηχανισμούς προπαγάνδας.

Ωστόσο, πρέπει να είμαστε ξεκάθαροι: ο Όρμπαν δεν έπεσε επειδή το σύστημα ξαφνικά συγκινήθηκε από τα ανθρώπινα δικαιώματα. Έπεσε γιατί το «Σύστημα Εθνικής Συνεργασίας» του -ένας βούρκος διαφθοράς μεταξύ κράτους, κόμματος και μεγάλου κεφαλαίου- άρχισε να τρίζει κάτω από το βάρος των δικών του αντιφάσεων και της οικονομικής εξαθλίωσης.

Πώς η Ουγγαρία έστριψε δεξιά

Για να κατανοήσουμε το τωρινό εκλογικό αποτέλεσμα, πρέπει να κατανοήσουμε τα γεγονότα που το προκάλεσαν. Η παγκόσμια οικονομική κρίση του 2008 κατέστρεψε την ήδη υπερχρεωμένη μεσαία τάξη της Ουγγαρίας και έσπρωξε την εργατική τάξη σε βαθύτερη εξαθλίωση. Μέσα σε αυτό το κενό εμφανίστηκε το φασιστικό κόμμα Jobbik, που έχτισε τη βάση του στον αντισημιτισμό και τον ρατσισμό, ιδρύοντας την Magyar Gárda, μια παραστρατιωτική οργάνωση ταγμάτων εφόδου που απαγορεύτηκε από τα δικαστήρια το 2009.

Το Fidesz, αντί να συγκρουστεί με αυτή τη δυναμική, την ενσωμάτωσε. Υιοθέτησε σκληρότερη ρητορική και πολιτικές, μετατοπίζοντας συνολικά το πολιτικό φάσμα προς τα δεξιά. Το 2010 μετά την κατάρρευση της “φιλεργατικής” κυβέρνησης του MSZP (Ουγγρικό Σοσιαλιστικό Κόμμα), το Fidesz κατέκτησε κοινοβουλευτική πλειοψηφία δύο τρίτων – αρκετή για να αναθεωρήσει το σύνταγμα. Χρησιμοποίησε αυτή την εξουσία για να αλώσει σε κάθε κρατικό και μη θεσμό: δικαστήρια, μέσα ενημέρωσης, εκλογικούς μηχανισμούς, δημόσια διοίκηση.

Από τον θεσμικό ρατσισμό κατά των προσφύγων στον αντεργατικό “νόμο περί δουλείας”

Η προσφυγική κρίση του 2015 επιτάχυνε αυτή τη διαδικασία: ο Όρμπαν αυτοπαρουσιάστηκε ως «υπερασπιστής της Χριστιανικής Ευρώπης», με όχημα τον ρατσισμό και την ισλαμοφοβία. Έχτισε φράχτη στα σύνορα με τη Σερβία και διεξήγαγε ένα ρατσιστικό (και αντισυνταγματικό) δημοψήφισμα για την ποσόστωση στις μετεγκαταστάσεις προσφύγων το 2016, που πολλοί αναλυτές θεώρησαν ότι έφερνε ένα βήμα πιο κοντά το Brexit (την έξοδο της χώρας απ’την ΕΕ).

Το Fidesz βέβαια ήταν πάντα κατά της εξόδου από την ΕΕ, επειδή θα έβλαπτε τον ουγγρικό καπιταλισμό, ο οποίος, σε μεγάλο

βαθμό, βασίζεται σε γερμανικές πολυεθνικές εταιρείες και επενδύσεις. Αλλά επιδίωξε να διοχετεύσει την (δικαιολογημένη) οργή του κόσμου για θέματα λιτότητας και οικονομίας, σε ρατσιστική κατεύθυνση ενάντια στους πρόσφυγες: «Ο μεγαλύτερος κίνδυνος είναι ότι εκατομμύρια μετανάστες απειλούν να έρθουν από τον νότο. Οι Ευρωπαίοι ηγέτες, μαζί με έναν δισεκατομμυριούχο κερδοσκόπο (ΣτΜ: τα γνωστά για τον... Σόρος), δεν θέλουν να υπερασπιστούν τα σύνορά μας, αλλά να δεχτούν μετανάστες».

Ωστόσο, η αποτροπή της μετανάστευσης από εκτός ΕΕ χώρες από τον Όρμπαν περιόρισε το ενεργό εργατικό δυναμικό κι οι γερμανικές πολυεθνικές απαίτησαν δράση για την αντιμετώπιση της έλλειψης εργατών. Και ο Όρμπαν φυσικά απάντησε με μια σειρά αντιδραστικών αντεργατικών μεταρρυθμίσεων. Ο «νόμος περί δουλείας» του Δεκέμβρη του 2018 αύξησε το ετήσιο όριο υπερωριών από 250 σε... 400 ώρες (ουσιαστικά προσθέτοντας μία εργάσιμη ημέρα την εβδομάδα) και επέτρεψε την καθυστέρηση πληρωμών για τρία ολόκληρα χρόνια.

Σε συνδυασμό με τους ήδη πολύ χαμηλούς μισθούς προκάλεσε εκτεταμένες διαδηλώσεις και έπληξε τμήματα της βάσης των ψηφοφόρων του. Και, τελικά, ως λύση στην έλλειψη εργατικού δυναμικού, η Ουγγαρία αναγκάστηκε να... αυξήσει “σιωπηλά” τον αριθμό των μεταναστών εργατών.

Ρέτερ Μαγάρ: ένας λύκος με προβιά «μεταρρυθμιστή»

Ο δρόμος του Ρέτερ Μαγάρ προς την ηγεσία ξεκίνησε από ένα σκάνδαλο που αποκάλυψε τη σαπίλα του καθεστώτος: το 2024, η Katalin Novák – πρόεδρος της Δημοκρατίας, στέλεχος του Όρμπαν, και μία από τις αρχιτέκτονες της αντι-ΛΟΑΤΚΙ+ ατζέντας του καθεστώτος – αναγκάστηκε να παραιτηθεί.

Είχε δώσει χάρη στον Endre Kónya, που είχε καταδικαστεί για απόκρυψη σεξουαλικής κακοποίησης τουλάχιστον δέκα παιδιών. Η υπουργός Δικαιοσύνης Judit Varga, είχε συνυπογράψει την

απονομή χάριτος. Το σκάνδαλο κατέρριψε αποτελεσματικά την υποκριτική αξίωση της Fidesz ότι ήταν ο θεματοφύλακας των οικογενειακών αξιών και της προστασίας των παιδιών.

Ο Magyar, που υπήρξε πιστό μέλος του κόμματος για πολλά χρόνια, παραιτήθηκε από τα αξιώματά του και κυκλοφόρησε ηχογραφήσεις που έδειχναν κρατικούς αξιωματούχους να χειραγωγούν δικαστικά αρχεία για να συγκαλύψουν αποδείξεις διαφθοράς. Δεκάδες χιλιάδες άνθρωποι διαδήλωσαν στη Βουδαπέστη.

Ότι ο “φιλελεύθερος” Magyar έχτισε την εκστρατεία του πάνω σε αυτά τα θεμέλια είναι αποκαλυπτικό. Δεν πρόκειται για -με οποιοδήποτε τρόπο- προοδευτική απάντηση στον Όρμπαν.

Στο μεταναστευτικό, για παράδειγμα, τοποθετήθηκε δεξιότερα από τον ίδιο τον Όρμπαν, κατηγορώντας την κυβέρνηση ότι δεν προστατεύει τις δουλειές των Ούγγρων και υπαινίχθηκε ότι Φιλιππινέζοι μετανάστες είχαν φάει... ζώα από ζωολογικό κήπο. Το μανιφέστο του κόμματός του δεσμεύεται ρητά να διατηρήσει τον φράχτη στα νότια σύνορα και να απορρίψει το σύμφωνο της ΕΕ για τη μετανάστευση.

Η δική του «επανάσταση» δεν ξεκίνησε από την αγωνία για το ψωμί του εργάτη, αλλά από εσωτερικές ίντριγκες του συστήματος.

Νέα κυβέρνηση των CEO και της λιτότητας

Μια ματιά στα πρόσωπα που ετοιμάζονται να κυβερνήσουν δείχνει τι να περιμένουμε.

Η Anita Orbán, υποψήφια για υπ. Εξωτερικών, πρώην ανώτερη δημόσια υπάλληλος, διευθύντρια δημοσίων σχέσεων της Vodafone και πρόεδρος του χημικού κολοσσού Draslonka. Ο υπουργός Ενέργειας, István Karpitány, παγκόσμιος εκτελεστικός αντιπρόεδρος της Shell για μια δεκαετία. Το υπουργείο Οικονομικών θα πάει στον András Kármán, πρώην CEO της κατασκευαστικής Erste.

Δεν πρόκειται για τεχνοκράτες με κάποια ουδέτερη «χρoιά», είναι τα «golden boys» της αγοράς, εκπρόσωποι των χρηματοπιστωτικών και εταιρικών συμφερόντων.

Ο Magyar έχει δεσμευτεί να μειώσει το χρέος της Ουγγαρίας – 164 δισ. ευρώ, 87,8% του ΑΕΠ, αυξημένο κατά 11 δισ. σε έναν χρόνο – «αποκαθιστώντας την εμπιστοσύνη των επενδυτών» και αξιοποιώντας παγωμένα κονδύλια της ΕΕ. Έχει επίσης ανοίξει την πόρτα στην υιοθέτηση του ευρώ, γεγονός που θα απαιτούσε από το κράτος να συμπίεσει το έλλειμμα κάτω από το 3% του ΑΕΠ.

Η στρατηγική της επερχόμενης κυβέρνησης για τη διαχείριση της οικονομικής κρίσης είναι η βαθύτερη ενσωμάτωση στον νεοφιλελεύθερο καπιταλισμό. Η λιτότητα έρχεται και θα την πληρώσει θα η εργατική τάξη.

Δεν αρκεί η αλλαγή διαχειριστή της λιτότητας

Η ήττα του Όρμπαν είναι αναμφισβήτητα ευπρόσδεκτη. Το καθεστώς του αντιπροσώπευσε πολλά χρόνια θεσμικού ρατσισμού, διώξεων κατά των ΛΟΑΤΚΙ+ ατόμων, αντεργατικής νομοθεσίας και εκτεταμένης διαφθοράς. Η πτώση του έχει σημασία.

Η ουγγρική ακροδεξιά όμως είναι τραυματισμένη, όχι εξαλειμμένη. Το Fidesz διατηρεί ακόμα σημαντικό εκλογικό έρεισμα. Και οι οικονομικές συνθήκες που γέννησαν την ακροδεξιά – επισφάλεια, ανισότητα, η αδυναμία της κεντρικής πολιτικής να βελτιώσει τις ζωές των εργατών – δεν έχουν αλλάξει. Αντίθετα, οι πολιτικές που θα εφαρμόσει η κυβέρνηση Magyar θα τις οξύνουν.

Η Ιστορία είναι αμείλικτη και μας έχει δείξει το ίδιο μοτίβο ξανά και ξανά. Όταν τα κεντροδεξιά «φιλελεύθερα» κόμματα παίρνουν την εξουσία πάνω στο κύμα της αγανάκτησης, έστω και ενάντια στην ακροδεξιά, εφαρμόζουν τις ίδιες πολιτικές της αγοράς. Με αποτέλεσμα το βιοτικό επίπεδο καταρρέει, η απογοήτευση μεγαλώνει κι η ακροδεξιά επιστρέφει ακόμα πιο

ενισχυμένη, πατώντας πάνω στα συντρίμμια που άφησαν οι «φιλελεύθεροι». Το ίδιο μοτίβο το έχουμε δει επανειλημμένα σε πολλές εκδοχές.

Η πραγματική ελπίδα για την Ουγγαρία δεν βρίσκεται στα στελέχη των πολυεθνικών ή τις ηχογραφήσεις και τη ρητορική κατά της διαφθοράς του Magyar. Η πτώση του Όρμπαν απέδειξε ότι οι τύραννοι δεν είναι αήττητοι όταν ο απλός κόσμος, οι εργαζόμενοι/ες αποφασίζουν να δράσουν. Βρίσκεται στα εκατομμύρια που, νικώντας τον Όρμπαν, ξαναβγήκαν στους δρόμους και βρήκαν κάτι σημαντικό: ότι η συλλογική δράση μπορεί να αλλάξει τα πράγματα, ότι κάθε ισχυρός μπορεί να ανατραπεί.

Το ερώτημα είναι αν αυτή η ενέργεια θα οργανωθεί σε κάτι πιο διαρκές: Μέσα από ένα ισχυρό εργατικό κίνημα που θα τσακίσει κάθε «νόμο περί δουλείας». Μέσα από την κοινή πάλη ντόπιων και μεταναστών εργατών ενάντια στα αφεντικά που μας θέλουν διαιρεμένους.

Μέσα από την πίεση στον δρόμο που θα κάνει κάθε κυβέρνηση - συμπεριλαμβανομένης της κυβέρνησης των μάνατζερ του Magyar- να τρέμει. Η ουσιαστική αλλαγή στην Ουγγαρία δεν θα έρθει από την κορυφή. Και η νίκη μπορεί να έρθει μόνο από τα κάτω.

Κάτω τα χέρια από τους/τις εργαζόμενους/ες του ΕΦΚΑ

ΟΛΟΙ/ΕΣ ΣΤΗΝ ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ 29/4/2026

Η ζωή και η ασφάλεια στο χώρο εργασίας είναι αδιαπραγμάτευτο δικαίωμα

Για τη διάλυση της Κοινωνικής Ασφάλισης δεν ευθύνονται οι

εργαζόμενοι!

Καταδικάζουμε την εγκληματική ενέργεια κατά υπαλλήλου της Τοπικής Διεύθυνσης ΕΦΚΑ στον Κεραμεικό όπως επίσης και κατά υπαλλήλων του Εφετείου που στεγάζεται στην οδό Λουκάρεως.

Η δολοφονική αυτή επίθεση, με τραυματισμό συναδέλφου μας εν ώρα εργασίας από πυροβολισμό, δεν αποτελεί ένα «τυχαίο και μοναδικό γεγονός». Είναι συνέχεια προηγούμενων επιθέσεων και απειλών κατά συναδέλφων και σε άλλες δομές του ΕΦΚΑ και είναι αποτέλεσμα της διαρκούς απαξίωσης της κοινωνικής ασφάλισης και των υπηρεσιών του ΕΦΚΑ, ορισμένες από τις οποίες έχουν περιπέσει σε λειτουργικό κενό.

Η διαρκής υποβάθμιση, η έλλειψη προσωπικού είναι η συνειδητή προσπάθεια της κυβέρνησης της ΝΔ για να φέρει προ τετελεσμένου γεγονότος το «θεάρεστο» έργο των ιδιωτικοποιήσεων.

Δεν λησμονούμε άλλωστε ότι όλες οι μνημονιακές κυβερνήσεις επιχείρησαν να φορτώσουν τη χρεοκοπία του παγκόσμιου χρηματοπιστωτικού στους δημοσίους υπαλλήλους.

Στο ΕΦΚΑ μάλιστα ορισμένοι υπουργοί μας στοχοποίησαν και μας λαιδόρησαν επαίσχυντα!

Οι εργαζόμενοι στον ΕΦΚΑ έχουμε δηλώσει επανειλημμένως προς υπουργείο και διοίκηση ότι οι τραγικές ελλείψεις σε προσωπικό και οι οργανωτικές δυσλειτουργίες έχουν οδηγήσει τους υπαλλήλους στα όρια των αντοχών τους. Καθημερινά οι υπάλληλοι υπερβάλλουν εαυτόν και ταυτόχρονα μετατρέπονται σε κυματοθραύστες της αγανάκτησης των ασφαλισμένων.

Εκφράζουμε την πλήρη στήριξη και αλληλεγγύη μας στον τραυματισμένο συνάδελφο και του ευχόμαστε δύναμη και ταχεία ανάρρωση όπως και στους υπόλοιπους τραυματίες.

Για τη διάλυση της Κοινωνικής Ασφάλισης δεν ευθύνονται οι εργαζόμενοι. Απαιτούμε άμεσα μέτρα ασφάλειας των εργαζομένων, ανθρώπινες συνθήκες εργασίας και μαζικές προσλήψεις για την

βελτίωση των υπηρεσιών

Όλοι και όλες στην πανελλαδική απεργία 29/4/2026

Στην Αθήνα συγκέντρωση 12 το μεσημέρι στο Υπουργείο Εργασίας

ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΕΣ ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΣΕΙΣ

ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ

— ΑΠΟ ΤΟΥΣ —
ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΥΣ

ΝΑ ΛΟΓΟΔΟΤΗΣΟΥΝ
ΟΙ ΦΥΣΙΚΟΙ ΚΑΙ
ΗΘΙΚΟΙ ΑΥΤΟΥΡΓΟΙ.

ΑΠΕΡΓΙΑ
29 ΑΠΡΙΛΗ

ΣΥΛΛΑΛΗΤΗΡΙΟ
ΣΤΙΣ 12
ΣΤΟ ΥΠ. ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΕΣ
ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΣΕΙΣ

Πόλεμος στο Ιράν: Τα αδιέξοδα του ιμπεριαλισμού οξύνονται – οι κίνδυνοι για τους λαούς πολλαπλασιάζονται

Ο πόλεμος στη Μέση Ανατολή δεν είναι «εκτροπή», αλλά κανονικότητα ενός συστήματος σε κρίση. Η γενίκευση των συγκρούσεων με την επέμβαση ΗΠΑ–Ισραήλ στο Ιράν και τη νέα επίθεση των σιωνιστών στον Λίβανο, η εύθραυστη εκχειρίδα και η συνεχιζόμενη γενοκτονία στην Παλαιστίνη, αποκαλύπτουν έναν κόσμο που αναδιατάσσεται βίαια. Οι λαοί πληρώνουν το τίμημα. Η μόνη ρεαλιστική απάντηση βρίσκεται στην ανεξάρτητη, διεθνιστική δράση της εργατικής τάξης.

Το συνεχιζόμενο αδιέξοδο των διαπραγματεύσεων στο Ισλαμαμπάντ, με τον ναυτικό αποκλεισμό των ιρανικών λιμανιών, το κλείσιμο των στενών του Ορμούζ και την άρνηση του Ιράν να διαπραγματευτεί υπό απειλή, καθώς και οι συνεχιζόμενες σφαγές αμάχων στον Λίβανο από το Ισραήλ, δεν επιτρέπουν καμιά αισιοδοξία για το τέλος του πολέμου, παρά την παράταση της εύθραυστης εκχειρίδας. Η σοβαρότητα της κατάστασης δεν μπορεί να εξαντληθεί στο πεδίο της διπλωματίας και επιβάλλεται η ανάδειξη των βαθύτερων αιτιών της και των προεκτάσεων της επερχόμενης απειλής.

Η δομική λογική του πολέμου

Η στρατιωτική επίθεση ΗΠΑ και Ισραήλ στο Ιράν – η λεγόμενη «Επιχείρηση Επική Οργή», που ξεκίνησε στις 28 Φεβρουαρίου 2026 – δεν είναι μεμονωμένο επεισόδιο ούτε αποτέλεσμα «ψυχοπαθών» αποφάσεων, αλλά μια συνειδητή επιλογή των ΗΠΑ και των συμμάχων

τους, ενταγμένη σε μια στρατηγική ανασυγκρότησης της ηγεμονίας τους σε μια περίοδο παρακμής. Είναι προϊόν μιας δομικής λογικής: του ιμπεριαλισμού ως μέσου διατήρησης και επέκτασης της παγκόσμιας κυριαρχίας των μεγάλων καπιταλιστικών δυνάμεων. Η επίθεση πρέπει να αναλυθεί ως πολιτική πράξη που υπηρετεί οικονομικά, στρατιωτικά και γεωστρατηγικά συμφέροντα – όχι ως τυχαία ή ατομική επιλογή του Τραμπ ή ως υπαγορευόμενη από τους σιωνιστές. Η τελευταία άποψη αποπροσανατολίζει, γιατί η αλήθεια είναι ότι οι συγκλίνουσες επιταγές του ιμπεριαλιστικού συστήματος επιτρέπουν και διευκολύνουν τη συντονισμένη δράση όλων των πλευρών που επωφελούνται από τον πόλεμο.

Η επίσημη ρητορική περί «αποτροπής» και «προληπτικής άμυνας» λειτουργεί ως κάλυμμα για παρεμβάσεις που στοχεύουν στον έλεγχο κρίσιμων πόρων, στη διασφάλιση δρόμων εμπορίου και στην αποτροπή ανεξάρτητων περιφερειακών δυνάμεων από το να αμφισβητήσουν την παγκόσμια ιεραρχία. Η αμερικανο-ισραηλινή επιχείρηση εντάσσεται σε ένα ευρύτερο σχέδιο προστασίας των συμφερόντων των μεγάλων ενεργειακών και αμυντικών ομίλων. Παράλληλα, λειτουργεί και ως μοχλός πίεσης προς τους συμμάχους των ΗΠΑ για την επιβεβαίωση της πρωτοκαθεδρίας τους, αλλά και για εσωτερική πολιτική διαχείριση: ο πόλεμος ανασυντάσσει πολιτική νομιμοποίηση, αποσπά την προσοχή από τα κοινωνικά προβλήματα και τροφοδοτεί τους κύκλους όπλων, ενέργειας και τεχνολογίας.

Η γενίκευση του πολέμου: Παλαιστίνη και Λίβανος

Η σύγκρουση δεν περιορίζεται στα σύνορα του Ιράν. Αποτελεί μέρος μιας ευρύτερης πολεμικής κλιμάκωσης σε ολόκληρη τη Μέση Ανατολή με στόχο (και) τη συνολική αναδιάταξη της Μέσης Ανατολής, πάνω στα ερείπια των λαών. Η καταστροφή στη Γάζα με τη συστηματική εξόντωση του Παλαιστινιακού λαού συνεχίζεται. Ενώ τα βλέμματα είναι στραμμένα στην Τεχεράνη, στη Δυτική Όχθη καταγράφεται ρεκόρ επιθέσεων από εποίκους (πάνω από 680 περιστατικά το 2026). Η επαναλειτουργία οικισμών (όπως το Σα-

Νουρ) και οι κατεδαφίσεις παλαιστινιακών καταστημάτων δείχνουν το σχέδιο για πλήρη προσάρτηση. Το κράτος του Ισραήλ αξιοποιεί το συνολικό πολεμικό πλαίσιο για να επιβάλει τετελεσμένα εθνοκάθαρσης.

Ταυτόχρονα, στον Λίβανο, οι ισραηλινές επιθέσεις – που κυνικά ονομάστηκαν «Αιώνιο Σκότος» – και η χερσαία εισβολή στο νότιο τμήμα της χώρας έχουν οδηγήσει σε μαζικούς εκτοπισμούς άνω του 1 εκ. ανθρώπων (20% του πληθυσμού) και χιλιάδες άμαχους νεκρούς, οδηγώντας σε μια νέα φάση αποσταθεροποίησης. Η περιοχή μετατρέπεται σε ενιαίο πεδίο σύγκρουσης, όπου τα διαφορετικά μέτωπα αλληλοτροφοδοτούνται.

Η σύνδεση αυτών των εξελίξεων δεν είναι συγκυριακή. Αποτελεί έκφραση της προσπάθειας των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων και των περιφερειακών συμμάχων τους να αναδιατάξουν συνολικά τον συσχετισμό δυνάμεων στη Μέση Ανατολή. Οι λαοί της περιοχής βρίσκονται αντιμέτωποι με έναν πόλεμο που ξεπερνά τα εθνικά σύνορα και παίρνει όλο και πιο γενικευμένα χαρακτηριστικά. Έχουν να αντιμετωπίσουν την ωμή πραγματικότητα της ανθρωπιστικής κρίσης, για την οποία η «διεθνής κοινότητα» είναι συνένοχη, γιατί ανέχεται την πρωτόγνωρη βαρβαρότητα των εγκλημάτων που πράττουν τα σιωνιστικά καθάρματα. Δεν υποδέεται ούτε τη συνήθη υποκρισία της αποστολής ανθρωπιστικής βοήθειας: ενώ οι χρηματιστηριακοί δείκτες των πολεμικών βιομηχανιών ανεβαίνουν, τα Flash Appeals του ΟΗΕ παραμένουν τραγικά υποχρηματοδοτούμενα. Η «διεθνής κοινότητα» βρίσκει άμεσα κεφάλαια δισεκατομμυρίων για τις βόμβες του Τραμπ και του Νετανιάχου, αλλά την ίδια στιγμή, δηλώνει αδυναμία να καλύψει το κόστος – μόλις 308 εκατομμύρια – για το γάλα και τα φάρμακα των παιδιών στη Βηρυτό και τη Γάζα.

Η ήττα της Ουάσιγκτον και η νέα Παγκόσμια Αρχιτεκτονική

Αντιμέτωπος με την αποτυχία να πετύχει οποιονδήποτε από τους τρεις κεντρικούς στόχους – αλλαγή καθεστώτος, εξουδετέρωση του

πυρηνικού προγράμματος, άνοιγμα των Στενών του Ορμούζ – ο Τραμπ αναγκάστηκε να αποδεχθεί ως βάση διαπραγματεύσεως την πρόταση Τεχεράνης, που σήμαινε de facto παραδοχή της ήττας. Πρόκειται για ήττα μερική και αντιφατική – που δεν οδηγεί σε ειρήνη, αλλά σε νέα, πιο επικίνδυνη φάση αστάθειας. Το κόστος για τις ΗΠΑ της συντήρησης του πολέμου είναι τεράστιο: με δαπάνη 35 δις. δολάρια μέσα σε μόλις 38 ημέρες πολέμου με το Ιράν και εξάντληση πανάκριβων οπλικών αποθεμάτων. Την ίδια ώρα, κανένας αξιωματούχος των επιτιθέμενων δεν απαντά με σαφήνεια τι σημαίνει «νίκη» σε αυτόν τον πόλεμο.

Το Ιράν, μετά τον βομβαρδισμό και τη δολοφονία ηγετικών στελεχών του, παρά τις μεγάλες καταστροφές, όχι μόνο δεν κατέρρευσε, αλλά μετέτρεψε την απειλή σε πλεονέκτημα: απέκτησε λειτουργικό έλεγχο στα Στενά του Ορμούζ, επέβαλε διόδια σε γουάν και ενίσχυσε τη θέση του στην περιφέρεια. Ταυτόχρονα, η επίθεση χρησιμοποιήθηκε από το καθεστώς της Τεχεράνης για να πνίξει κάθε εσωτερική αντιπολίτευση – συμπεριλαμβανομένου του κινήματος «Γυναίκα, Ζωή, Ελευθερία».

Πίσω από την άμεση σύγκρουση, που ενσωματώνει και μια προσπάθεια επίδειξης οπλικής υπεροχής απέναντι στην αναπτυσσόμενη Κίνα, αναδύεται μια νέα παγκόσμια αρχιτεκτονική. Η Κίνα, ενώ υφίσταται πλήγματα από την άνοδο των τιμών ενέργειας, βλέπει ταυτόχρονα τις ΗΠΑ να αιμορραγούν στρατιωτικά και πολιτικά στη Μέση Ανατολή. Το τρίτο ανταγωνιστικό μπλοκ, η Ρωσία αντέδρασε με έντονη ρητορική καταδίκη, αλλά με περιορισμένες πράξεις – ενταγμένες στο πλαίσιο των δικών της διαπραγματεύσεων στο μέτωπο της Ουκρανίας. Η συμμαχία ΗΠΑ – Ισραήλ αποδυναμώνεται, η συζήτηση για απομάκρυνση από το πετροδολάριο εντείνεται και το διεθνές σύστημα ολισθαίνει προς έναν πολυπολικό ανταγωνισμό. Ωστόσο, η άνοδος νέων πόλων δύναμης δεν σημαίνει απελευθέρωση των λαών – σημαίνει νέους ανταγωνισμούς εις βάρος τους.

Οι συνέπειες για τους λαούς

Οι οικονομικές συνέπειες είναι ήδη ορατές: άνοδος τιμών ενέργειας, διαταραχές στις αλυσίδες εφοδιασμού, κίνδυνος παγκόσμιας ύφεσης, με χρεοκοπίες και κοινωνική φτωχοποίηση ως άμεσο κόστος της ιμπεριαλιστικής τυχοδιωκτικής πολιτικής που μετακυλίεται στις πλάτες των εργαζομένων. Το ΔΝΤ προειδοποιεί ότι ακόμη και στο αισιόδοξο σενάριο η παγκόσμια ανάπτυξη το 2026 θα υποχωρήσει στο 3,1%, ενώ στο δυσμενές σενάριο πέφτει στο 2% με πληθωρισμό άνω του 6%. Ελλείψεις πλήττουν πετρέλαιο, ντίζελ, καύσιμα αεροσκαφών, υγροποιημένο φυσικό αέριο και λιπάσματα. Η απόφαση του Τραμπ να επιβάλει αποκλεισμό στη ναυσιπλοΐα του Περσικού Κόλπου αποτελεί συνειδητή πράξη οικονομικού σαμποτάζ εις βάρος της παγκόσμιας οικονομίας. Αυτό μεταφράζεται σε καθημερινές δυσκολίες για τα λαϊκά στρώματα: ακριβότερο ρεύμα, τρόφιμα, μεταφορές.

Ταυτόχρονα, οι λαοί της περιοχής υφίστανται και την άμεση βία: χιλιάδες νεκροί, εκτοπισμοί, καταστροφή υποδομών και

πολιτιστικής κληρονομιάς. Νέα κύματα προσφύγων θα βρεθούν αντιμέτωπα με την Ευρώπη – φρούριο. Αξίζει να σημειωθεί ότι με τον πόλεμο να μαίνεται στο Ιράν, έχει ενεργοποιηθεί ένα σχέδιο (Refugee Response Plan) για 1,65 εκατομμύρια πρόσφυγες, κυρίως Αφγανούς και Ιρακινούς που ζουν στο Ιράν, οι οποίοι βρίσκονται πλέον σε διπλό κίνδυνο.

Σε κάθε πόλεμο υπάρχουν κερδισμένοι και χαμένοι. Κερδισμένοι: οι όμιλοι της πολεμικής βιομηχανίας και οι ενεργειακές εταιρείες. Χαμένοι: οι λαοί της περιοχής, οι εργαζόμενοι διεθνώς, οι μικρές οικονομίες που δεν έχουν μέσα άμυνας απέναντι σε τέτοια σοκ. Ο πόλεμος λειτουργεί ως καταλύτης για πολιτικές λιτότητας και μετατόπιση πόρων από κοινωνικές ανάγκες σε στρατιωτικές δαπάνες. Ίσως όμως το πιο τρομακτικό είναι η πλήρης κατάργηση του διεθνούς δικαίου και η προσπάθεια εμπέδωσης μιας φιλοσοφίας επιβολής του δίκιου του ισχυρότερου.

Η ιμπεριαλιστική τριπλέτα και ο ρόλος της Ελλάδας

Πίσω από τον άξονα ΗΠΑ-Ισραήλ, οι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές στέλνουν πολεμικά πλοία στην Ανατολική Μεσόγειο, διεκδικώντας τον δικό τους ρόλο στην πολεμική εμπλοκή. Ταυτόχρονα, υλοποιείται σε όλη την Ευρώπη το πρόγραμμα «Re-Arm»: μετατροπή των ευρωπαϊκών οικονομιών σε πολεμικές, με τους λαούς να καλούνται σε «ηρωικές θυσίες». Αυτό είναι το τρίτο σκέλος της ιμπεριαλιστικής τριπλέτας: όχι μόνο ΗΠΑ και Ισραήλ, αλλά και οι ευρωπαϊκές καπιταλιστικές τάξεις που σπεύδουν να διεκδικήσουν το μερίδιό τους.

Στην Ελλάδα, η κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας, πιστή στον ευρωατλαντικό της προσανατολισμό, έχει εμπλακεί επικίνδυνα στις πολεμικές επιχειρήσεις. Η παραχώρηση αμερικανοΝΑΤΟϊκών βάσεων, η αποστολή φρεγατών και F-16 στην Κύπρο και η ρητορική περί «εθνικής ενότητας» αποκαλύπτουν τον (υπο-)ιμπεριαλιστικό της ρόλο: κινείται με σκοπό να προλάβει την αντίπαλο Τουρκία, κατοχυρώνοντας διεκδικήσεις στη σκακιέρα της Ανατολικής

Μεσογείου, προς όφελος εφοπλιστικών και εμπορικών συμφερόντων. Η εμπλοκή δεν είναι “υποχρέωση” – είναι επιλογή της ελληνικής αστικής τάξης να συμμετέχει στη μοιρασιά της λείας. Ο ελληνικός λαός δεν έχει να κερδίσει τίποτα από αυτή την εμπλοκή – παρά μόνο φτώχεια και τον κίνδυνο επέκτασης της σύγκρουσης εδώ. Τα κόμματα της αντιπολίτευσης που επιχειρούν «υπεύθυνη» κριτική, στην ουσία συναινούν: δεν αρκεί να μιλά κανείς για «κίνδυνο για την Ελλάδα», πρόκειται για δομικές επιλογές ενός συστήματος που αναπαράγει τον πόλεμο ως μέσο επίλυσης ανταγωνισμών.

Το αντιπολεμικό κίνημα: δυνάμεις και αδυναμίες

Ωστόσο, υπάρχει και η άλλη όψη. Χιλιάδες άνθρωποι σε όλο τον κόσμο βγαίνουν στους δρόμους. Στις ΗΠΑ, η πλειοψηφία τάχθηκε (δημοσκοπικά) ενάντια στην πολεμική εμπλοκή, ενώ βετεράνοι συλλαμβάνονται έξω από το Καπιτώλιο διαδηλώνοντας εναντίον της πολεμοκαπηλείας. Στην Ελλάδα, πλατιές συγκεντρώσεις έχουν διοργανωθεί από τον Μάρτιο, με τις δυνάμεις της ριζοσπαστικής αριστεράς να πρωτοστατούν στο κάλεσμα «Κάτω τα χέρια από τον λαό του Ιράν». Υπήρξαν, βέβαια, και μικρές μεμονωμένες στιγμές που η αντίσταση πήρε συγκεκριμένη μορφή: η άρνηση πληρώματος να φορτώσει πολεμικό υλικό στη Θεσσαλονίκη, οι συμβολικές καταλήψεις σε πρεσβείες, η συμμετοχή συνταξιούχων σε μπλόκο έξω από στρατιωτική βάση. Η ανάπτυξη αυτού του κινήματος αποτελεί τον μόνο δυνατό πραγματικό φραγμό στα σχέδια των ιμπεριαλιστών.

Παρόλα αυτά, πρέπει να είμαστε ειλικρινείς για τις αδυναμίες μας. Πρώτον, το αντιπολεμικό κίνημα ξυπνά μετά την έναρξη των βομβαρδισμών και αποκοιμιέται με την πρώτη κατάπαυση – ενώ ο πόλεμος προετοιμάζεται συστηματικά χρόνια: οικονομικά, ιδεολογικά, στρατιωτικά. Δεύτερον, φωνές – ακόμη και εντός του αντιπολεμικού κινήματος – εστιάζουν στον «κίνδυνο για την Ελλάδα» και αναπαράγουν λογικές προστασίας των «εθνικών συμφερόντων» αντί διεθνιστικής αλληλεγγύης. Τρίτον, χωρίς

σύνδεση της αντιπολεμικής πάλης με τον αγώνα ενάντια στην ακρίβεια και στις κοινωνικές περικοπές, τα αντιπολεμικά συνθήματα παραμένουν αφηρημένα και δεν αγγίζουν την καθημερινότητα της εργατικής τάξης. Η αύξηση των εξοπλιστικών δαπανών, το «Re-Arm Europe», η χρηματοδότηση πολέμων μέσω αγορών ομολόγων – όλα αυτά αποτελούν κομμάτι μιας στρατηγικής υπέρβασης της κρίσης για το κεφάλαιο. Χωρίς αυτή τη σύνδεση, το αντιπολεμικό κίνημα κινδυνεύει να παραμείνει ηθική διαμαρτυρία και όχι υλική δύναμη ανατροπής.

Η επαναστατική θέση: ήττα του ιμπεριαλισμού, διεθνής αλληλεγγύη

Η επαναστατική αριστερά οφείλει να δώσει στο αντιπολεμικό κίνημα ξεκάθαρη διεθνιστική κατεύθυνση. Δεν ταυτιζόμαστε με πατριωτικές ρητορικές που ζητούν απλώς μη εμπλοκή, ούτε με κεντροαριστερές λογικές συναίνεσης στα «εθνικά θέματα». Παλεύουμε για: την ήττα της άρχουσας τάξης μας στον πόλεμο, τη μετατροπή του ιμπεριαλιστικού πολέμου σε ταξικό αγώνα εναντίον εκείνων που τον κηρύττουν, το κλείσιμο των βάσεων και την έξοδο από το NATO, τον τερματισμό κάθε στρατιωτικής εμπλοκής της Ελλάδας.

Η αλληλεγγύη μας στον ιρανικό λαό δεν σημαίνει υποστήριξη στους θεοκρατικούς καταπιεστές της Τεχεράνης, ενώ γνωρίζουμε ότι ο πόλεμος χρησιμοποιείται από το καθεστώς για να συσπειρώσει τον λαό μέσω του εθνικισμού και να πατάξει κάθε εσωτερική αντιπολίτευση. Σημαίνει ότι αντιτιθέμεθα στους βομβαρδισμούς, στον αποκλεισμό και στην ιμπεριαλιστική επέμβαση, ενώ ταυτόχρονα εκφράζουμε αλληλεγγύη στα εργατικά κινήματα, τους αγωνιζόμενους, τις γυναίκες που αντιστέκονται στη θεοκρατία. Ο φόβος ταύτισης ή οι κατηγορίες περί αντισημιτισμού συχνά απονευρώνουν την παρέμβαση – χρειάζεται πολιτική καθαρότητα χωρίς εκπτώσεις. Η ειρήνη δεν θα επιβληθεί από τα πάνω· θα την κατακτήσουμε από τα κάτω, με μαζική, οργανωμένη, διεθνιστική αντίσταση.

Κάλεσμα σε δράση

Η δυστοπία που ζούμε δεν πέφτει από τον ουρανό. Την παράγουν τα καπιταλιστικά συμφέροντα, αλλά τη διευκολύνει η αδυναμία μας να συγκροτήσουμε ένα μαζικό, οργανωμένο, ταξικό και διεθνιστικό κύμα αντίστασης. Το ζητούμενο δεν είναι μια ακόμα αντιπολεμική διαδήλωση – είναι η μετάλλαξη κάθε σωματείου, γειτονιάς, φοιτητικής συνέλευσης σε κύτταρο πάλης ενάντια στον πόλεμο και τον καπιταλισμό. Μόνο έτσι, όταν οι μηχανές του πολέμου ξαναανάψουν – γιατί θα ξαναανάψουν – θα υπάρχει ένας οργανισμός ικανός να τις σταματήσει.

Οι οργανώσεις της μαχόμενης αριστεράς, τα εργατικά σωματεία, οι φοιτητικοί σύλλογοι, οι κοινωνικές συλλογικότητες πρέπει άμεσα να οικοδομήσουν:

- Μόνιμες τοπικές αντιπολεμικές επιτροπές σε κάθε γειτονιά και χώρο εργασίας – που δεν διαλύονται μόλις χαμηλώσουν οι τόνοι.
- Συντονισμένες εργατικές δράσεις: απεργίες, στάσεις εργασίας, αρνήσεις φόρτωσης πολεμικού υλικού – που κάνουν τον πόλεμο οικονομικά ασύμφορο, παρεμπόδιση αποβίβασης «τουριστών» του IDF .
- Εκστρατείες αποκάλυψης και μποϊκοτάζ των εταιρειών που κερδίζουν από τον πόλεμο.
- Πραγματικά δίκτυα διεθνιστικής αλληλεγγύης με τα εργατικά κινήματα στην Τουρκία, στο Ιράν, στο Λίβανο, στην Παλαιστίνη.
- Ανθρωπιστική υποστήριξη και δίκτυα υποδοχής για πρόσφυγες και εκτοπισμένους.

Απέναντι στη βαρβαρότητα και την καταστροφή της «Επικής Οργής» και του «Αιώνιου Σκότους», δεν υπάρχει μέση οδός. Ή θα αφήσουμε τους πολεμοκάπηλους να μας οδηγήσουν σε νέες σφαγές, ή θα οικοδομήσουμε ένα μαζικό, μαχητικό, αντιιμπεριαλιστικό κίνημα που θα σπάσει την αλυσίδα του μίσους.

6η Συνδιάσκεψη ANΤΑΡΣΥΑ: Υπάρχει διέξοδος από την στασιμότητα;

*Του **Θανάση Κούκουλα***

Στις 5 και 6 Μάρτη, στο Γεωπονικό Πανεπιστήμιο έγινε η 6η Συνδιάσκεψη της ANΤΑΡΣΥΑ. 600 αντιπρόσωποι που εκλέχτηκαν από 71 συνελεύσεις της ANΤΑΡΣΥΑ, συναντήθηκαν τρία χρόνια μετά από την προηγούμενη Συνδιάσκεψη και συζήτησαν για την πολιτική περίοδο που διανύουμε, τις δυνατότητες του κινήματος αντίστασης και τις προοπτικές της αντικαπιταλιστικής αριστεράς.

Την διαδικασία χαιρέτισαν οργανώσεις της αντικαπιταλιστικής αριστεράς, ανάμεσά τους η Πολιτική Οργάνωση «Κόκκινο Νήμα», ενώ μέλη του ΚΝ παρακολούθησαν και όλη την διαδικασία της Συνδιάσκεψης ως παρατηρητ(ρι)ες. Όπως τονίστηκε και στον χαιρετισμό της ΠΟ Κόκκινο Νήμα, ήταν «φυσιολογική η παρουσία του Κόκκινου Νήματος στη Συνδιάσκεψη της ANΤΑΡΣΥΑ, καθώς σε μια σειρά από χώρους, σχήματα, γειτονιές και κοινωνικά κινήματα συνεργαστήκαμε όλα τα προηγούμενα χρόνια και συνεχίζουμε να συμπορευόμαστε, ενώνοντας δυνάμεις και ανταλλάσσοντας ιδέες και προβληματισμούς.”

Από την ματιά λοιπόν του εξωτερικού – αλλά όχι αδιάφορου – παρατηρητή, η Συνδιάσκεψη της ANΤΑΡΣΥΑ επιβεβαίωσε αρετές αλλά και πολιτικά αδιέξοδα του σχήματος της Αντικαπιταλιστικής αριστεράς. Όσον αφορά τα δυνατά σημεία της ANΤΑΡΣΥΑ που

αναδείχτηκαν, πρέπει να επισημάνουμε καταρχάς το μέγεθος του σχήματος που – με 2000 μέλη περίπου πανελλαδικά και πολλαπλάσιες επαφές/υποστηρικτές σε χώρους, πόλεις και γειτονιές – αποτελεί αυτή τη στιγμή οργανωτική ραχοκοκαλιά για μικρές και μεγάλες μάχες που δίνονται. Αγώνες που θα ήταν πιο αδύναμοι ή που δεν θα υπήρχαν χωρίς τους συντρόφους και τις συντρόφισσες της ANΤΑΡΣΥΑ. Έτσι στη συνδιάσκεψη ξεχωρίσαμε τοποθετήσεις από αγωνιστές/τριες εργαζόμενους/ες σε δημόσια νοσοκομεία που δίνουν μάχες για την ενίσχυση της δημόσιας υγείας απέναντι στην υποχρηματοδότηση και στο ξεπούλημα σε ιδιωτικά συμφέροντα. Σε σχολεία της πρωτοβάθμιας και της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης που παλεύουν ενάντια στην αξιολόγηση-χειραγώγηση αλλά και στις σχολές απέναντι στην κυβέρνηση που επιχειρεί να τις αποστειρώσει από κάθε είδους πολιτική συζήτηση και δράση. Την αγωνιστική εμπειρία τους μετέφεραν επίσης στελέχη του αντιρατσιστικού και αντιφασιστικού κινήματος, τοπικών κινήσεων και αυτοδιοικητικών σχημάτων που αγωνίζονται για να διατηρήσουν ανοιχτούς και ελεύθερους δημόσιους χώρους ενάντια σε δημάρχους και αρπακτικά της αγοράς. Η δεύτερη θετική εικόνα από τη συνδιάσκεψη της ANΤΑΡΣΥΑ που παρακολουθήσαμε αφορά τα πολιτικά προχωρήματα σε μια σειρά από πεδία της πολιτικής καθημερινότητας, χωρίς τα οποία δεν είναι δυνατή η αντιπαράθεση με κεντρικές επιλογές του συστήματος σήμερα. Ένα τέτοιο παράδειγμα είναι η αναγνώριση της αντιδραστικής φύσης του ανταγωνισμού και από τις δύο πλευρές στην ελληνοτουρκική διαμάχη. Κάτι που συνεπάγεται την πάλη ενάντια στην επιθετικότητα και την στρατιωτική και διπλωματική αναβάθμιση της «δικής μας» πλευράς: της ελληνικής αστικής τάξης που εφορμά στη Νοτιοανατολική Μεσόγειο σε συμμαχία με το κράτος δολοφόνο του Ισραήλ και τις ΗΠΑ επιχειρώντας να περιορίσει την επιρροή της Τουρκίας στην περιοχή.

Την ίδια στιγμή ήταν προφανής στη Συνδιάσκεψη η δυστοκία χάραξης ενιαίας πολιτικής τακτικής της ANΤΑΡΣΥΑ όσον αφορά το κίνημα αλλά και στην πολιτική συνεργασιών της, καθώς στο συμμαχικό σχήμα συνυπάρχουν δύο συμμετρικά λάθη: Από τη μία η

τάση πολιτικής περιχαράκωσης που προέρχεται κυρίως από τις δυνάμεις της Κομμουνιστικής Απελευθέρωσης, αντίληψη που μεγιστοποιεί τις πολιτικές προϋποθέσεις συνεργασίας με άλλες δυνάμεις της κοινωνικής και πολιτικής αριστεράς ακόμα και σε επιμέρους μέτωπα πάλης, στο όνομα της αποφυγής της επαφής με ρεφορμιστικά ρεύματα. Από την άλλη, μια διασταλτική ερμηνεία του ενιαίου μετώπου από την πλευρά του ΣΕΚ, που φτάνει να βαφτίζει «ενιαιομετωπική τακτική» την παραμονή των φοιτητών-τριών του μέσα στα σχήματα της ΕΑΑΚ με μοναδικό πλέον πολιτικό συνεταίρο τις συντριπτικά μεγαλύτερες και πολιτικά απείρως προβληματικές δυνάμεις της ΑΡΑΣ. Και ενώ οι σύντροφοι και οι συντρόφισσες του ΣΕΚ έχουν δίκιο όταν ισχυρίζονται πως η ΑΝΤΑΡΣΥΑ δεν έχει ανάγκη από μάξιμουμ πρόγραμμα – αλλά από ένα μεταβατικό πρόγραμμα που να παίρνει υπόψη του τις απαντήσεις στα βασικά μέτωπα πάλης – καταλήγουν να παρέχουν εκλογική υποστήριξη ως και σε αστικές πολιτικές δυνάμεις όπως το ΠΑΣΟΚ, στον δεύτερο γύρο των αυτοδιοικητικών εκλογών στο Δήμο Αθηναίων. Τούτων δοθέντων, οι αποκλίνουσες πολιτικές εκτιμήσεις και τακτικές των βασικών πολιτικών οργανώσεων της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, οδηγούν στην σταδιακή μετατροπή του σχήματος σε brand name και εκλογικό μηχανισμό, χωρίς να εκμεταλλεύεται τη δυναμική που θα μπορούσε να προκύψει από την επιρροή των ενοποιημένων δυνάμεων του σχήματος στην υπόλοιπη αντικαπιταλιστική/ριζοσπαστική αριστερά και στα κινήματα.

Παρ'όλες τις αδυναμίες της η ΑΝΤΑΡΣΥΑ – όπως φάνηκε καθαρά στην 6η συνδιάσκεψή της – παραμένει ένας χώρος που περιλαμβάνει ένα ιδιαίτερα σημαντικό και αξιόλογο πολιτικό δυναμικό συντρόφων και συντροφισών της αντικαπιταλιστικής/επαναστατικής αριστεράς και οποιαδήποτε σχέδια ανασυγκρότησης του ευρύτερου χώρου δεν μπορεί παρά να περιλαμβάνουν τις δυνάμεις της. Από την μεριά της Πολιτικής Οργάνωσης «Κόκκινο Νήμα», με τις δυνάμεις και τις συνεργασίες μας πιστεύουμε πως συμβάλλουμε τόσο στην ανάγκη ανάπτυξης της σύγχρονης επαναστατικής αριστεράς με διεθνιστικά χαρακτηριστικά, όσο και υλοποιώντας και επιχειρηματολογώντας υπέρ μιας σύγχρονης ενιαιομετωπικής αντίληψης και πρακτικής

στο κίνημα. Μιας πολιτικής απόλυτα ευέλικτης για να ενώνει δυνάμεις στο πεδίο του κινήματος και των αγώνων. Ταυτόχρονα, μιας στάσης ανυποχώρητης όσον αφορά τις προϋποθέσεις στο πολιτικό πεδίο που να μην αφήνει κρίσιμα πολιτικά ελείμματα. Αυτή η διπλή συνθήκη είναι αναγκαία και ικανή ώστε να ξεκαθαρίζει και να κερδίζει πολιτικά στην επανάσταση κόσμο του ρεφορμισμού, με τον οποίο παλεύουμε μαζί σε καθημερινούς αγώνες και μοιραζόμαστε κοινές αγωνίες. Το επόμενο διάστημα, τόσο οι σύντροφοι-σες της ANTAPΣΥΑ όσο και όλες οι υπόλοιπες δυνάμεις της αντικαπιταλιστικής/επαναστατικής αριστεράς, θα κριθούμε από αυτό το διπλό καθήκον: Της αποτελεσματικότητας στους αγώνες, ενώ ταυτόχρονα θα κρινόμαστε από το δυνάμωμα της επαναστατικής διεθνιστικής αριστεράς.

1η Μάη 2026 – Αγώνας ενάντια στο σάπιο σύστημα και την κυβέρνηση που το υπηρετεί

**Όλοι-ες στις πρωτομαγιάτικες
απεργιακές συγκεντρώσεις**

Αθήνα, Προπύλαια 10.30 πμ

Το εργατικό κίνημα, οι οργανώσεις και τα κόμματα της αριστεράς οφείλουμε να τιμάμε την 1η Μάη όχι μόνο σαν την ιερή μέρα των εργατών και σε ανάμνηση της αιματηρής απεργίας του Σικάγο, αλλά και σαν αφορμή να διδαχτούμε από όλες τις εμπειρίες της ιστορίας της οργάνωσης του παγκόσμιου εργατικού κινήματος.

Ο παγκόσμιος καπιταλισμός δεν μπορεί να βρει καμία « κανονικότητα» γι' αυτό περικόπτει κοινωνικές δαπάνες , ελευθερίες και δικαιώματα και στέφεται στον εθνικισμό, τον μιλιταρισμό και την πολεμική οικονομία.

Η κυβέρνηση της ΝΔ για να υπερασπιστεί τα κέρδη των ντόπιων αφεντικών ακολουθεί την ίδια πολιτική. Η σκληρή λιτότητα , η ταξική μονομέρεια , τα αλλεπάλληλα σκάνδαλα και η ταύτιση της με όλα τα πολεμικά σχέδια των ΗΠΑ -Ισραήλ μας επιβάλλουν ένα πράγμα, την ανατροπή της.

Το οργανωμένο εργατικό κίνημα είναι ο μόνος φυσικός αντίπαλος αυτής της πολιτικής, γι' αυτό βρίσκεται στο στόχαστρο της. Με τους αλλεπάλληλους νόμους εναντίον των σωματείων, τη βιομηχανία συνδικαλιστικών διώξεων σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα ,την ποινικοποίηση των απεργιών και τη περικοπή της δυνατότητας σύναψης συλλογικών συμβάσεων .

Εκτός της ξεπουλημένης γραφειοκρατίας των παρατάξεων ΝΔ- ΠΑΣΟΚ-Σύριζα, έχουμε να αντιμετωπίσουμε την αποσυσπείρωση από τα σωματεία, τη χαμηλή ένταξη των νέων εργαζομένων σε αυτά και την ανυπαρξία τους σε νέους εργατικούς χώρους.

Ενώ η επικράτηση των δυνάμεων του ΠΑΜΕ σε σωματεία και ομοσπονδίες και η αύξηση των ποσοστών είναι ελπιδοφόρα, δεν συνδυάζεται με πρωτοβουλίες για άνθηση των αγώνων. Χαρακτηριστικά παραδείγματα η ΑΔΕΔΥ και η ΔΟΕ όπου δεν έχουν κάνει καμία μαχητική- ενοχλητική απεργία, τουλάχιστον στην ΔΟΕ όπου το ΠΑΜΕ έχει 2 χρόνια την πρωτιά και το Υπουργείο Παιδείας στείλει δυόμιση χιλιάδες εκπαιδευτικούς σε πειθαρχική δίωξη για την συμμετοχή τους στην απεργία-αποχή ενάντια στην αξιολόγηση.

Στην βάρβαρη επίθεση που δέχονται οι εργαζόμενοι, δεν είναι απάντηση αποσπασματικές κινητοποιήσεις αλλά ένα ολοκληρωμένο σχέδιο πάλης με μαχητικές απεργίες με στόχο πραγματικές νίκες. Μέσα σε αυτήν την κατάσταση υπάρχουν νικηφόρες μάχες, αλλά και η ανάμνηση της 28 Φλεβάρη 2025, της πιο μεγάλης απεργίας σε

αυτή τη χώρα.

Η πιστή τήρηση των μνημονίων και των ευρωενωσιακών πολιτικών όλα αυτά τα χρόνια, έφερε τελικά τον κόσμο της εργασίας να παλεύει για την φυσική του επιβίωση. Με τα δικαιώματα σε στέγαση, εργασία, υγεία, παιδεία να θεωρούνται πολυτέλεια. Ενώ τα ψίχουλα που ονομάζει η κυβέρνηση παροχές από το ματωμένο υπερπλεόνασμα είναι κοροϊδία.

Κανένα λοιπόν αίτημα από αυτά που είτε απλά συζητούνται στους χώρους δουλειάς είτε μπαίνουν επίσημα στα πλαίσια διεκδικήσεων δεν μπορεί να θεωρηθεί μαξιμαλιστικό.

Με την κυβέρνηση να επικροτεί την ασυδοσία των αφεντικών και να έχει διαλύσει την επιθεώρηση εργασίας, τα εργατικά ατυχήματα είναι καθημερινό φαινόμενο. Η δράση των σωματείων είναι αυτή που πρέπει να υπερασπιστεί την **ασφάλεια των εργαζομένων**.

Επιτακτική ανάγκη είναι επίσης να πρωτοστατήσουν οι φορείς των εργαζομένων σε ένα **αντιπολεμικό μέτωπο** που θα κοντράρει τον εθνικισμό και τον милитарισμό θα βάλει φρένο στους εξοπλισμούς, θα έχει βασικό αίτημα το κλείσιμο των βάσεων και την παύση οποιασδήποτε εμπλοκής στα ανοιχτά πολεμικά μέτωπα (Παλαιστίνη, Λίβανο, Ιράν, Ουκρανία) που συμμετέχει η ελληνική κυβέρνηση. Να πάρει θέση ενάντια στα ρατσιστικά νομοθετήματα Πλεύρη.

Αγώνας τώρα για **αυξήσεις σε μισθούς και συντάξεις, επαναφορά 13ου-14ου μισθού στους δημοσίους υπαλλήλους και στους συνταξιούχους, μείωση των τιμών σε ενοίκια, αγαθά και ενέργεια.**

Αυξήσεις σε κοινωνικές δαπάνες. Σταμάτημα της φοροληστείας σε βάρος των εργαζομένων- αύξηση στη φορολογία στις επιχειρήσεις

Μείωση του χρόνου εργασίας.

Όχι στους πολέμους και τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις.
Λευτεριά στην Παλαιστίνη.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΟΚΚΙΝΟ ΝΗΜΑ

1η Μάν
εργατικοί
αγώνες
διεθνισμός
ειρήνη
όλες-όλοι στις
συγκεντρώσεις
Προπύλαια 10:30

Κόκκινο Νήμα

redtopia.gr

AntifaFest στην Πετρούπολη: οι γειτονιές μας θα μείνουν ελεύθερες από το δηλητήριο του φασισμού

Με μαζική συμμετοχή πραγματοποιήθηκε το AntifaFest στην Πετρούπολη, που διοργάνωσε ο Αντιφασιστικός Συντονισμός Αθήνας – Πειραιά, μετατρέποντας την πλατεία σε έναν κόμβο συνάντησης και αντιφασιστικής εγρήγορσης. Το φεστιβάλ αυτό αποτέλεσε τη συλλογική απάντηση της εκπαιδευτικής κοινότητας απέναντι στην επανεμφάνιση φασιστικών πυρήνων μέσα στα σχολεία της περιοχής. Οι εκπαιδευτικοί, αρνούμενοι να παραδώσουν τις σχολικές αίθουσες και τις γειτονιές στον φόβο και τη μισαλλοδοξία, πήραν την πρωτοβουλία να στήσουν ένα ανάχωμα πολιτισμού και ταξικής ενότητας, δείχνοντας στους μαθητές τους τον δρόμο της συλλογικής αντίστασης.

Από νωρίς το απόγευμα, δεκάδες νέοι, εργαζόμενοι και κάτοικοι της περιοχής κατέκλυσαν τον χώρο, συμμετέχοντας ενεργά στις συζητήσεις, τις δράσεις και τις συναυλίες, στέλνοντας ένα ξεκάθαρο μήνυμα ότι στις γειτονιές των δυτικών προαστίων δεν υπάρχει χώρος για τον ρατσισμό και τον φασισμό. Το Κυριακάτικο Σχολείο Μεταναστών και η Κίνηση “Απελάστε τον Ρατσισμό” ήταν εκεί, στηρίζοντας έμπρακτα την πρωτοβουλία και αναδεικνύοντας τη σημασία της κοινής δράσης ντόπιων και μεταναστ(ρι)ών.

Στα περίπτερα των συλλογικοτήτων υπήρχε πλούσιο ενημερωτικό υλικό, ενώ οι συζητήσεις επικεντρώθηκαν κυρίως στο τι πρέπει να γίνει για να ξαναμπούν οι φασίστες στις τρύπες τους.

Μετά την κεντρική συζήτηση, το ρεμπέτικο γλέντι επισφράγισε τη μέρα με τον πιο αυθεντικό, λαϊκό τρόπο. Το φεστιβάλ έκλεισε αργά τη νύχτα με την υπόσχεση ότι οι δράσεις αυτές θα συνεχιστούν σε κάθε γειτονιά, μετατρέποντας τον αντιφασισμό

από σύνθημα σε καθημερινή πράξη αλληλεγγύης και αξιοπρέπειας.

Το χθεσινό AntifaFest στην Πετρούπολη δεν ήταν απλώς μια γιορτή, αλλά μια ηχηρή υπενθύμιση ότι οι γειτονιές μας πρέπει να παραμείνουν ζωντανές, μαχητικές και ελεύθερες από το δηλητήριο του φασισμού. Σε μια περίοδο που η ακροδεξιά προσπαθεί να σηκώσει κεφάλι, η συμμετοχή της νεολαίας και των κατοίκων δείχνει ότι το αντιφασιστικό μέτωπο είναι η μόνη πραγματική εγγύηση για την κοινωνική συνοχή. Συνεχίζουμε να χτίζουμε αναχώματα στη βαρβαρότητα, με όπλο μας τον πολιτισμό και την κοινή δράση.

Κίνηση “Απελάστε τον Ρατσισμό” – Κυριακάτικο Σχολείο Μεταναστών

Πηγή: kar.org.gr

**Ψήφισμα της Ανοιχτής
Συνέλευσης ενάντια στις
Συνδικαλιστικές Διώξεις και
Απολύσεις: Να μην περάσει η
μεθόδευση της επιβολής
δυσνητικής αργίας στον
νεοδιοριστο εκπαιδευτικό
Δημήτρη Χαρζουλάκη – Όλοι**

στην απεργιακή συγκέντρωση στις 29/4, 8.30π.μ., Ξενίας 24

Με μια εξωφρενική, τρομοκρατική ενέργεια, το Πρωτοβάθμιο Πειθαρχικό Συμβούλιο Αττικής, μετά από απαίτηση του Υπουργού Παιδείας, καλεί τον συνάδελφο νεοδιοριστο εκπαιδευτικό Δημήτρη Χατζουλάκη, μέλος της Α' ΕΛΜΕ Δυτικής Αττικής, σε ακρόαση, ερώτημα της δυνητικής αργίας!

Ο Δημήτρης Χατζουλάκης, έχει παραπεμφθεί στο Πειθαρχικό μαζί με την συναδέλφισσα Χρύσα Χοτζόγλου με μόνο «έγκλημα» τους την έκφραση διαφωνίας και διαμαρτυρίας, από κοινού με μαθητές και εκπαιδευτικούς, για την πραγματοποίηση αξιολόγησης σε σχολείο του Πειραιά, δηλαδή εξέφρασαν την αντίθεση του κλάδου στην αξιολόγηση, όπως αποτυπώνεται και στις συλλογικές αποφάσεις ΟΛΜΕ και ΕΛΜΕ. Μάλιστα ο Δ. Χατζουλάκης εκείνη την περίοδο (2024) ήταν και μέλος του ΔΣ της ΕΛΜΕ Πειραιά (υπηρετούσε στον Πειραιά σαν αναπληρωτής εκπαιδευτικός)! **Για αυτό το πειθαρχικό έχουν βγει πολλά ψηφίσματα συμπαράστασης από πρωτοβάθμια σωματεία και Ομοσπονδίες.**

Τώρα την ίδια μέρα που συνεδριάζει το Πειθαρχικό με το ερώτημα της συνέχισης της απαράδεκτης Υπουργικής Απόφασης για τη Δυνητική Αργία της Χρύσας Χοτζόγλου για 2^η χρονιά, θα τεθεί το ερώτημα και για τον συνάδελφο Δημήτρη Χατζουλάκη! Ενώ λίγο αργότερα εκδικάζονται υποθέσεις συναδέλφων για τη συμμετοχή στην απεργία-αποχή! Επιχειρούν να επιβάλλουν μια εξοντωτική ποινή πριν ολοκληρωθεί το πειθαρχικό, πριν καλά-καλά υπάρξει απόφαση, κάτι που εκτός των άλλων, είναι και ανήθικο. Σαν να περίμεναν ο συνάδελφος να διοριστεί (μετά από 7 χρόνια αναπληρωτής), για να μπορέσουν να κινήσουν αυτή τη διαδικασία! **Απαράδεκτο!**

Η βιομηχανία των διώξεων στην εκπαίδευση κλιμακώνεται, με τα

χιλιάδες πειθαρχικά συναδέλφων που συμμετέχουν στην απεργία αποχή, με την Δυνητική Αργία της συναδέλφου Χρύσας Χοτζόγλου και τώρα με την αντιδραστική εξέλιξη αυτής της υπόθεσης! Με τον νέο νόμο για το Πειθαρχικό, με τις απειλές για άρση της μονιμότητας σε όλο το Δημόσιο. Δεν θέλουν ούτε να μιλάμε, γυρίζοντας την εκπαίδευση αλλά και όλη την κοινωνία πολλά χρόνια πίσω, στα πιο μαύρα χρόνια!

Να μην περάσει η μεθόδευση επιβολής της δυνητικής αργίας στον συνάδελφο νεοδιοριστο Δημήτρη Χαρτζουλάκη. Κάτω τα χέρια από τα σωματεία και τους αγώνες μας. Να παρθεί πίσω η απαράδεκτη δυνητική αργία της Χρύσας Χοτζόγλου. Καλούμε τα σωματεία (δημόσιου και ιδιωτικού τομέα) να βγάλουν ψηφίσματα αλληλεγγύης και να συμμετάσχουν μαζικά και αποφασιστικά στην συγκέντρωση!

ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΑ ΣΩΜΑΤΕΙΑ ΚΑΙ ΟΣΟΥΣ ΑΓΩΝΙΖΟΝΤΑΙ

29/4 ΟΛΟΙ/ΕΣ 8:30 ΣΤΟ ΠΡΩΤΟΒΑΘΜΙΟ ΠΕΙΘΑΡΧΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ (Ξενίας 24, Αθήνα κοντά στο μετρό Μέγαρο Μουσικής)

ΚΑΛΟΥΜΕ ΟΛΜΕ ΔΟΕ ΝΑ ΚΗΡΥΞΟΥΝ ΑΠΕΡΓΙΑ!

Και ο συνάδελφος Δημητρης Χαρτζουλάκης στο Πειθαρχικό με το ερώτημα της αργίας!

Ίδια μέρα με την Χρύσα και το πειθαρχικό των 3 συναδελφισσων απο Γ Ελμε Αθηνas για την συμμετοχή τους στην απεργία/αποχή ΟΛΟΙ ΣΤΟ ΠΡΩΤΟΒΑΘΜΙΟ ΠΕΙΘΑΡΧΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΝ ΤΕΤΑΡΤΗ 29 ΑΠΡΙΛΗ, στις 8.30π.μ.!

Η βιομηχανία διώξεων και αργιών φουλάρει στο πρωτοβάθμιο πειθαρχικό συμβούλιο Αττικής στις 29/4. Πέρα από την ακρόαση

για παράταση αργίας της Χρύσας, μετά την παραπομπή των τριών συνεδελφισσών της Γ ΕΛΜΕ την ίδια ημέρα στον ίδιο τόπο, τώρα νέο κληση στο ίδιο πειθαρχικό την ίδια μέρα στον συνάδελφο Δημήτρη Χατζουλακη για την ίδια υπόθεση που διώκεται και η Χρύσα. Πόσο πια μπορούν οι συνδικαλιστικές ηγεσίες και πλειοψηφίες στα ΔΣ , μεταξύ των οποίων δυστυχώς και η ΕΛΜΕ Πειραιά, να υποκρίνονται ότι πρόκειται για υπόθεση “τοπική, τυπική, ρουτίνας, ένα ακόμη πειθαρχικό μεταξύ πολλών” κ.λπ. που θα απαντηθούν στις μελλοντικές απεργίες και αντεπιθέσεις, ενώ οποία σοβαρή απάντηση στο παρόν.. . υπονομεύει το... μέλλον και τις εσκεμμένες φαντασιώσεις τους;

Να παρθεί άμεσα απόφαση για απεργία πανελλαδική, έστω παναττική, κλάδικη ή ότι άλλο πιστεύουν ότι θα διασώσει την ντροπή να απειλούνται με απόλυση συνάδελφοι και οι ομοσπονδίες και οι συνδικαλιστικές ηγεσίες να προσποιούνται ότι έχουν λόγο ύπαρξης

Αντιπολεμική συναυλία για τον απόπλου του νέου στόλου

Σε μια περίοδο που ο πόλεμος επεκτείνεται και η γενοκτονία στη Γάζα συνεχίζεται, απαντάμε συλλογικά!

STAND UP COMEDY Δήμητρα Νικητέα Μελίνα Κόλλια Σταμάτης Αθανασάκης Κωσταντής Μπίτσος Σαββούλα Οικονόμου Γιώργος Αλεβίζος Ηλίας Λάτε

LIVE Νατάσσα Μποφίλιου Ρίτα Αντωνοπούλου Νεφέλη Φασούλη Ρένα Μόρφη Μαριάνα Κατσιμίχα Θανάσης Λουβερδής Βύρων Τσουράπης Σταύρος Τσαντές Νίκος Ξύδης Θελξιέπεια Βασίλης Ράλλης Απόστολος Ρίζος Ορέστης Ντάντος Εισβολέας Βήτα Πεις Novel 729 Δύο μηδέν δύο μηδέν ΧΑΡΑ Scifi-river Σημάδι Lyrical Punishment ΝΙΟ.ΣΤΕ.

ΟΡΧΗΣΤΡΑ Νίκος Ξύδης – ακουστική κιθάρα / τραγούδι Ανδρέας

Αρβανίτης – κρητική λύρα / πνευστά Νεοκλής Νεοφυτίδης – πιάνο
Ιάσοντας Μαυρογεώργος – ηλεκτρική κιθάρα Αντωνία Τσολάκη –
μπάσο / φωνητικά Ηρακλής Παχίδης – τύμπανα Επιμέλεια ήχου:
Γιώργος Φιλικόζης, Παναγιώτης Μπούτσης

Θα πραγματοποιηθεί παρουσίαση της αποστολής που θα ξεκινήσει
από την Ελλάδα για να σπάσει τον παράνομο αποκλεισμό, θα
υπάρξουν παρεμβάσεις από ανθρώπους που συμμετείχαν σε
προηγούμενες αποστολές, καθώς και από συλλογικότητες που
στηρίζουν τον παλαιστινιακό αγώνα!

Στις 26 Απριλίου γεμίζουμε τον χώρο. Στηρίζουμε την αποστολή.
Δυναμώνουμε τον αγώνα.

ΣΥΛΛΟΓΗ ΕΙΔΩΝ ΓΙΑ ΤΗ ΓΑΖΑ (και στον χώρο της συναυλίας): Ρύζι
Μακαρόνια Φακές Ρεβύθια Φασόλια

Θα υπάρχει bar οικονομικής ενίσχυσης Είσοδος ελεύθερη
Διαθέσιμα τα νέα μπλουζάκια & merch του March to Gaza

ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ, ΣΗΚΩΝΟΥΜΕ ΠΑΝΙΑ Για την Παλαιστίνη και
κάθε λαό που αντιστέκεται Στηρίζουμε τον στόλο. Δυναμώνουμε
τον αγώνα. Για μια ελεύθερη Παλαιστίνη.